

PHẦN 2 – NHÂN TÍNH
HỒI MƯỜI TÁM

Hạ Không Vô Địch

T

ự nhiên trong lòng Diễm Phi Long khởi lên chút hi vọng, thứ thân pháp chàng mới luyện thành, có khi lại khiến chàng thắng được kẻ thiên hạ vô địch.

o0o

Trong cái sát na mong manh đó, khi lưỡi đồ đao rời khỏi tay, Diễm Phi Long chợt rung mình như thể run rẩy vì hồi hận. Chàng vẫn có thể chop lại lưỡi đao, nhưng Hắc Mẫu đã tới gần lắm rồi, mọi phản ứng đều kể như vô nghĩa.

Hàn Sương rú lên một tiếng hoảng sợ, nhìn bóng đen hư ảo phủ xuống đầu Diễm Phi Long, không gian tràn ngập những tiếng kim thiết gầm rít...

Khi thân hình hoàn toàn bị Hắc Mẫu bao phủ, tưởng như không còn chút sinh cơ, không ngờ Diễm Phi Long bỗng nở ra một nụ cười quái dị.

Hắc Mẫu tràn qua, không va chạm vào bất cứ thứ gì, cũng không có tiếng phân cốt đoạn nhục. Diễm Phi Long vẫn đứng đó, an nhiên tự tại, không một vết trầy xước, nụ cười trên miệng vẫn chưa mất.

Bạch Mẫu cũng đã lướt qua đầu, tiếp tục theo đà bay đi thêm ba mươi trượng nữa mới rơi xuống đất...

Không ai biết chuyện gì đã xảy ra, nhất thời đều đứng lặng như trời trồng, một nỗi sợ hãi vô hình len lén dâng lên trong lòng những gã thiết hán miền sa mạc. Họ nhìn chàng như nhìn một hiện tượng tà quái...

Diễm Phi Long chậm chậm bước tới, mỗi bước chân của chàng đều khiến gã kỵ sĩ trùm đầu run lên một đợt, hần đợt nhiên thét lên:

- Họ Điền kia! Người dùng ma pháp gì?

Điền Phi Long dừng lại, cười nhạt:

- Đó là thân pháp, không phải ma pháp!

Kỵ sĩ lùi lại một bước, run giọng:

- Thân pháp? Là thứ thân pháp gì?

Hắn chợt cứng hàm, bởi vì hắn trông thấy hai bàn chân của Điền Phi Long không biết từ lúc nào đã nhấc lên khỏi mặt đất chừng hai tấc...

Chàng cười nhẹ:

- Bằng hữu, Hư Không Đại Pháp - bí pháp đệ nhất của Thần Phong Bảo, trước giờ chưa có ai luyện thành, hôm nay nếu không nhờ người thì ta chẳng thể ngộ ra được!

- Hư Không Đại Pháp?

Điền Phi Long hơi nghiêng người về phía trước, là là lướt tới như một chiếc lá khô, ngay cả một hạt bụi cũng không làm bay lên, thân pháp chẳng khác gì các bậc thần tiên trong truyền thuyết.

Gã kỵ sĩ trùn mặt thét lên một tiếng, quyền phong tổng thẳng vào ngực chàng...

o0o

Có ai từng thấy lông ngỗng vờ trước gió?

Gió thổi tới, lông ngỗng hơi chao đi, gió lướt qua, lông ngỗng lại quần lại như cũ, gần như chẳng chịu một chút tác động nào.

Hư Không Đại Pháp có thể khiến khối lượng của con người gần như biến mất, thân hình còn nhẹ hơn lông ngỗng, chỉ cần có tác động là dạt đi ngay. Bất kỳ chiêu thức nào, bất kỳ thứ võ công nào, cho dù thần tốc, cho dù mạnh bạo, cho dù hiểm tuyệt, cho dù bất ngờ... cũng không có cách nào chạm vào Hư Không.

Tuyệt kỹ ấy được ghi trong Thần Phong Bảo Giám, ở trang cuối cùng. Tiền nhân của Điền Phi Long mới chỉ sáng tạo ra phần tâm pháp, chàng luyện theo tâm pháp đó suốt hai mươi năm, kinh công cũng đã tiến triển tới mức thượng thừa, nhưng chưa bao giờ bước vào cảnh giới Phù Thân của Hư Không Đại Pháp.

Khi Hắc Mẫu áp tới, tà khí vô song của nó có sức mạnh tiêu hao ý chí, hủy diệt đầu khí của địch nhân. Không ngờ trong trạng thái vô dục, vô cầu, vô ưu, dần biến thành vô tâm, vô thần, vô thức... chân khí của chàng vốn yếu ớt lại không còn ý chí để kềm chế nên tản mát vào từng mao mạch, thớ thịt đường gân cũng như tan ra theo.

Hồn phách hốt nhiên lảng đãng, nửa giống như trầm xuống chín tầng địa ngục, nửa giống như phiêu diêu lên chín tầng trời.

Thân thể theo đó mà hư thoát, lâng lâng như đi mây về gió, rồi trong một sát na của sự biến đổi huyền hoặc, kỳ lạ, và tuyệt diệu nhất trong thế giới tự nhiên, thân thể phàm tục ấy đã thực sự biến thành vô trọng...

Khi miệng chàng nở nụ cười tà quái, cũng là lúc Hư Không Pháp đạt thành.

Có ai ngờ, trong sát na mong manh đó, một kẻ sắp chết bỗng nhiên ngộ được bí pháp huyền diệu nhất trong thiên hạ.

Hắc Mẫu vì thế không gây ra được chút ảnh hưởng nào...

Lần này, quyền phong của Kỳ Sĩ trùn đầu thốc tới, thân hình Điền Phi Long bị thổi bốc lên, quyền phong đi qua, chàng lại vật vờ hạ xuống ngay trước mặt hắn.

Vô định như phù vân...

o0o

Tư Đồ Thạch đứng trên một đồi cát, ngắm nhìn trận chiến dưới chân, trong lòng không biết dậy lên bao nhiêu thứ cảm giác.

Tiếng reo vang rền rĩ, người ngựa dẫm nát một vùng, bụi cát ùn ùn bốc lên. Giữa trận địa hỗn loạn ấy, một bóng lam ẩn hiện như u linh, len lỏi giữa rừng đao núi kiếm, nhẹ nhàng và ung dung như đi dạo giữa vườn hoa.

Cuồng Xa khét tiếng võ lâm không ngờ bỗng nhiên phát lãnh.

Với thứ thân pháp đó, đừng nói là lũ người vô dụng dưới kia, cho dù là Cuồng Xa Tư Đồ Thạch đích thân ra tay cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Lão ngựa mặt thỏ dài:

- Khổng Phi Tuyết ơi là Khổng Phi Tuyết, người còn tự phụ thiên hạ đệ nhất khinh công nữa không?

Quả thực, thân pháp của Tàn Nguyệt Khổng Phi Tuyết tuy về mặt linh ảo, mỹ lệ và khoái tuyệt đều không hề thua sút, nhưng chẳng thể huyền hoặc, ma quái như thân pháp của nhân vật áo lam.

Chỉ trong thoáng chốc, mấy trăm người đã bị nhục chưởng của người áo lam đánh ngã, tiếng gào thét vang dội cả một vùng sa mạc, hầu hết là những tiếng thét sợ hãi, kinh hoàng. Ngay cả Tư Đồ Thạch, kẻ coi mạng sống như trò đùa cũng không nén nổi cái cảm giác vừa muốn quay lưng bỏ chạy vừa muốn đứng lại chiêm ngưỡng.

Cuồng Xa gầm bồm:

- Ta vốn đến đây để cứu hần, hần không biết ta, sợ gì chứ? Đối thủ của hần là chủ công, thân pháp ấy dù đáng sợ gấp mười, cũng chẳng có cách nào đấu lại với chủ công!

Một giọng nói lạnh ngắt chợt vang lên sau lưng hần:

- Cho dù thân pháp của hần lợi hại gấp mười, chỉ cần đầu rơi xuống đất thì cũng bằng vô dụng.

Nghe thấy giọng nói ấy, bao nhiêu gai ốc trên mình Cuồng Xa cùng nổi hết lên một lượt, sự tập trung chú ý đang dồn vào thân pháp của người áo lam cũng tản mát hết. "Nó" giống như một cái lưỡi từ phía sau thè ra liếm vào gáy Tư Đồ Thạch, vừa nhát nhéo vừa nồn nao, tựa như đã chán ngấy mọi sự trên thế gian, khiến cho người ta vừa nghe thấy đã có cảm giác dịch vị trong dạ dày thốc ngược lên cổ họng. Giọng nói như thế vốn dĩ chẳng thể nào phát ra từ miệng của một gã thiếu niên mười mấy tuổi.

Nhưng quả thực, chính là gã thiếu niên đó đang phát thoại:

- Người đang sợ à?

Tư Đồ Thạch rùng mình:

- Nhóc con, ta từ lúc lên mười đã không còn biết sợ gì, hôm nay không ngờ lại phát run luôn hai lượt. Bọn trẻ các ngươi thật khiến những lão già chúng ta muốn quy ẩn cho sớm!

Thiếu niên cười nhát nhéo:

- Đúng là càng già càng nhất! Thân pháp của người kia quả thực thần thông, nhưng chân khí bất túc, công lực non kém, nếu bọn kỵ sĩ bình tĩnh vây công, nhất định có thể dồn hấn vào tử địa. Ta thấy có gì đáng sợ đâu?

Tư Đồ Thạch vẫn nhìn đăm đăm xuống dưới, nhưng thần trí lại tập trung hết về phía sau, sống lưng cứ lạnh toát từng đợt, cứ cảm giác có một lưỡi dao vô hình chỉ chực âm thầm thọc vào lưng. Có điều lão không muốn quay đầu lại, bởi vì tuy những lời nói của thiếu niên đều hết sức bình thường, nhưng cái giọng nói nhàn nhạt vô vị ấy khiến cho lão chỉ muốn nôn mửa.

Đúng như Hành Khổ đã nói, thật ghê sợ!

Thiếu niên lại nói tiếp:

- Lão cũng không cần sợ ta, ta chưa học hết được bản lãnh giết người của lão thì lão còn có chỗ tác dụng. Huống hồ ta với chủ công cũng có đôi chút e dè, cái này gọi là “đánh chó cũng phải nể mặt chủ”.

Tư Đồ Thạch chưa từng bị sỉ nhục như vậy, nhưng không hiểu sao lại không hề tức giận, muốn quát một câu để thị uy nhưng rốt cuộc lại hạ giọng nói mát:

- Những kẻ nói nhiều thường không giết được người. Người tuy hình dong cổ quái, nhưng cái phong thái giết người còn cần phải qua thời gian rèn luyện mới có được!

Thiếu niên “hừ” nhẹ một tiếng, thủng thẳng nói:

- Giết người chẳng qua là giết người, không cao sang cũng chẳng thấp hèn. Đó là một việc tầm thường, vô vị và chán ngắt. Khi ta giết người vốn không cần lưu tâm đến thời điểm hay cách thức, cũng chẳng cần biết lúc đó đang làm gì. Càng chẳng cần phải im lặng để lấy phong thái.

Tư Đồ Thạch hơi ngơ ngẩn, hấn vốn được mệnh danh là kẻ giết nhiều người nhất trong thiên hạ, không ngờ hôm nay lại bị một thiếu niên chưa ráo máu đầu giảng giải về giết người. Hấn cười khò lấp:

- Quả thực người làm ta thấy hứng thú vô cùng, cái cảm giác bị người giết có lẽ cũng rất thú vị.

Thiếu niên uể oải bước lên trước, nhạt nhẽo ném lại một câu:

- Khi ta giết người, nhất định người không biết vì sao lại chết, làm gì còn cảm giác để mà thú vị?

Tư Đồ Thạch nuốt khan:

- Người đi đâu?

Thiếu niên không nói, lẳng lặng bước tới, lẳng lặng lại gần một vật mà hắn đã để ý suốt từ lúc mới tới.

Vật ấy cong cong hình lưỡi liềm, một nửa cắm ngập trong cát, nửa còn lại trắng lóa dưới ánh mặt trời, nhô lên như một chiếc răng nanh.

Bạch Mẫu, một nửa của Quan Địa Hắc Bạch Hoàn...

Khi hắn cầm vật ấy trên tay, ánh mắt si mê như nhìn ngắm tình nhân.

Thiên hạ đệ nhất tà vật rốt cuộc cũng gặp được thiên hạ đệ nhất tà tâm.

o0o

Điền Phi Long liền một mạch đánh ngã hơn hai trăm người, có điều những người đầu chàng chỉ cần dùng một chiêu, càng về sau thì chàng hạ gục đối phương càng khó khăn hơn, rồi tới lúc chàng phải dùng bốn năm chiêu mới hạ được một người, công lực trong nội thể đã chẳng còn bao nhiêu nữa.

Hư Không Pháp tuy tốn rất ít công lực, nhưng trong lúc thi triển lại chẳng thể vận công xuất chiêu. Mỗi lần muốn xuất chiêu chàng đều phải đình bộ và tạm dừng thi triển đại pháp, ngay lập tức sau đó lại tiếp tục vận dụng để có thể tránh thoát những đòn tấn công của đối thủ. Cách đánh như vậy tốn sức vô cùng, chẳng mấy chốc chàng đã cảm thấy bải hoải hết tay chân, mắt hoa mày vàng.

Đến lúc này, Điền Phi Long nhận thấy không còn đủ sức để xuất chiêu, chàng đành cứ thế vận dụng Hư Không Pháp, thuận theo kinh phong của địch nhân mà trôi dạt khắp nơi trong trận địa.

Tư mã Vô Úy cười lớn:

- Điền công tử! Xem ra công tử chẳng thể chi trì được nữa rồi!

Hàn Sương gí mạnh lưỡi kiếm vào cổ hắn, cười nhạt:

- Tư mã đại thống lĩnh, ngài đừng vội mừng, khi lưỡi kiếm của tiểu nữ còn kề trên cổ ngài thì mọi chuyện vẫn do tiểu nữ định đoạt.

Tư mã Vô Úy sầm mặt:

- Tính mạng của ta đã coi như bỏ, cô nương bắt tất phải nhiều lời, muốn giết cứ giết!

Hàn Sương cao giọng:

- Long huynh! Mọii không đủ kiên nhẫn nữa, mọii giết hấn đây!

Đám kỵ sĩ đang vây quanh Điền Phi Long liền sững hết cả lại, nhao nhao kêu lên:

- Không được làm liều!

- Đừng, cùng lắm bọn ta sẽ tha chết cho hai người là được chứ gì?

Vòng vây hơi thoáng được một chút, Điền Phi Long liền hạ thân xuống đất, trầm giọng:

- Tư mã huynh! Hôm nay cho dù các vị có giết được bọn tại hạ thì cũng chẳng còn hơi sức đâu mà công thành nữa. Chi bằng hãy thoái lui đi thôi!

Tư mã Vô Úy gầm lớn:

- Nhiều lời! Các huynh đệ! Hôm nay trước hết phải tiêu diệt đôi nam nữ này trả thù cho ta, sau đó nếu còn sức thì công thành, không còn sức thì dựng trại nghỉ ngơi một đêm, sáng mai sẽ san bằng Hoàng Sa Thành!

Nói rồi vận công tống ra một chuồng, Hàn Sương rú lên một tiếng vắng tuốt ra xa, lưỡi kiếm trên tay nàng cũng kịp cắt một đường ngang qua cuống họng đối phương, máu phun ra kèm theo một tiếng gào tắc nghẹn.

Tư mã Vô Úy vẫn ngồi sừng sững trên mình ngựa, đôi mắt phần nộ trợn trừng, đám kỵ sĩ nhìn thấy liền hét lên những tiếng bi thương. Một số người chạy lại đỡ lấy xác vị đại thống lĩnh, số còn lại ào lên, quyết tâm băm vằm Điền Phi Long và Hàn Sương làm vạn mảnh mới yên...

oOo

Điền Phi Long ôm lấy tấm thân mềm oặt của Hàn Sương, dịu dàng gạt những sợi tócбет mồ hôi dính trên má nàng.

Hàn Sương còn chưa tắt thở, đôi mắt trong vắt của nàng phản chiếu gương mặt đau đớn của Điền Phi Long. Hai dòng lệ nóng hôi hổi trào ra, kèm theo tiếng nấc oan nghiệt:

- Long ca... huynh... sau này có nhớ mọii không?

o0o

Một tiếng kêu dài lồng lộng:

- Diên huynh! Diên tẩu! Ta tới đây!

Tiêu Tử Hào rạp mình trên lưng ngựa, phóng tới như diên cuồng, miệng la lối om xòm, mắt thấy địch nhân tiến lên ào ào thì lòng nóng như lửa đốt, cây roi trong tay càng vụt liên hồi vào hông ngựa.

Khi còn cách mấy trượng, hấn đạp chân vào lưng ngựa, lộn một vòng trên không rồi hạ xuống đứng án ngữ trước mặt Diên Phi Long.

Đám kỵ sĩ rầm rạp xông tới, vô số thứ binh khí cùng lúc công kích, đánh nhầu về phía ba người. Tiêu Tử Hào hét lên một tiếng lớn, chẳng quản thân mình lập tức trúng mấy vết thương, hấn vẫn kiên cường múa đao che đỡ cho Diên Phi Long và Hàn Sương.

Nhưng sức người có hạn, một mình Tiêu Tử Hào chẳng khác gì ngọn nến trước gió bão...

o0o

Trong khi đó, Diên Phi Long vẫn không ngẩng đầu lên, toàn bộ tâm trí của chàng đã bị những lời trần trối mãnh như tơ của Hàn Sương thu hút hết:

- Long ca... được chết trong tay huynh là muội mãn nguyện lắm rồi.

Diên Phi Long thẳng thốt:

- Sương muội, đừng nói nữa, cố gắng giữ gìn chân lực, ta đang vận công trị thương cho muội...

Chàng run run, nói trong cơn hoảng loạn:

- Công lực... công lực của ta đâu rồi? Sao lúc này lại chẳng còn chút nào hết? Muội chờ ta một chút, sắp vận công được rồi...

Hàn Sương mỉm cười:

- Đừng phí công lực vô ích, huynh còn cần phải chạy trốn khỏi nơi đây nữa. Mối thù của muội nhất định phải nhờ huynh trả mới được, nếu không muội chết không nhắm mắt!

Điền Phi Long quát lớn:

- Không được! Muội phải cùng ta trả thù, một mình ta thì làm được gì chứ? Từng người, từng người cứ bỏ ta đi thế này, một mình ta sống thì có ý nghĩa gì đâu?

Hàn Sương lắc đầu:

- Huynh hãy đối xử tốt với ý trung nhân của huynh, đừng làm cô ấy đau lòng nữa. Hứa với muội, sau khi muội chết rồi hãy lập tức đi tìm cô ấy...

Điền Phi Long dờ dẫm:

- Đi tìm cô ấy? Đi tìm cô ấy để làm gì? Ta còn dám đến tìm cô ấy sao?

Hàn Sương uốn mình, miệng trào ra mấy giọt máu tươi, nàng gắng gượng nhường mi để thấu tóm hình ảnh của Điền Phi Long vào trong mắt, nhưng hai mi mắt cứ sụp xuống, tiếng nói của nàng cũng trở nên đứt đoạn, mơ hồ:

- Muội không sợ chết... mà chỉ sợ... không được nhìn thấy huynh nữa...

oOo

Tiểu Tinh đứng im lặng, nhìn như si như dại.

Cảnh tượng trước mặt khiến cho hắn phát cuồng, nhưng đôi mắt vẫn say mê nhìn những xác người đổ xuống, như muốn nuốt chửng từng đường đao, từng tia máu bắn vọt lên không gian, từng mảng thịt tươi rơi xuống cát...

Đó mới gọi là sát nhân.

oOo

Điền Phi Long lặng thinh.

Bởi vì trước mặt chàng là một bãi hỗn độn những mảnh xác người vương vãi. Máu thịt nhầy nhụa, nhuộm đỏ cả một vùng cát trắng.

Thiết Giáp Đội khét tiếng miền sa mạc đã bị băm nát.

Tiêu Tử Hào mình đầy vết thương, đứng lặng như trời trồng, miệng lắp bắp những câu vô nghĩa:

- Ma quỷ... là mà quỷ chứ không phải người. Người ta sao có thể tàn độc như vậy?

Diễn Phi Long xốc lấy Hàn Sương, nhưng chàng lại lão đạo khụy gối xuống, tiếng động khiến cho Tiêu Tử Hào quay lại, ánh mắt hắn vẫn hiển hiện nỗi sợ hãi khôn cùng, hắn khàn giọng:

- Là một đao thủ, một mình lão giết hết... Ta chưa từng thấy cảnh tượng nào ghê sợ như thế...

Diễn Phi Long dường như không có cảm giác gì, chàng gượng ôm xác Hàn Sương lên một lần nữa, nhặt nhổ nói:

- Dù sao thì mối nguy của Hoàng Sa Thành cũng đã được giải! Tại hạ xin đi trước!

Nói rồi lẳng lặng quay lưng, cứ thế ôm xác Hàn Sương đi mãi, miệt mài tiến về phía đông.

...

Lại là cô độc, lại là thê lương...

...

Lại là cái số kiếp chạy đâu cũng không thoát.

...

oOo

Tư Đồ Thạch chậm rãi lau thanh quái đao, thiếu niên vẫn nhìn như bị thôi miên. Hồi lâu sau hắn mới mở miệng:

- Không ngờ sau khi rút đao, người đã biến thành con người khác.

Tư Đồ Thạch cười nhạt:

- Người thì biết gì? Ta vẫn là ta thôi.

- Vô lý - Thiếu niên phản bác - một kẻ sợ chết, yếu đuối như người vốn chẳng thể trong một chớp mắt biến thành đáng sợ như vậy. Ta tuyệt đối không tin!

Tư Đồ Thạch ngược mắt nhìn hắn, trầm tĩnh nói:

- Đã làm người thì phải biết sợ, cho dù võ công người vô địch thiên hạ, cũng nhất định phải biết sợ thứ gì đó. Nếu không người sẽ chết rất mau chóng.

Thiếu niên lặng im như cố gắng hiểu lời của Tư Đồ Thạch, hắn chợt thốt:

- Ta không biết sợ bất cứ thứ gì, phải chăng ta không phải là người?

Tư Đồ Thạch bật cười:

- Người không những là người, mà còn là một đứa trẻ chưa ráo máu đầu. Người nhất định có thứ để sợ, chỉ là người không dám công nhận, thế thôi!

Thiếu niên bật hỏi:

- Vậy người sợ gì?

Tư Đồ Thạch dăm dăm nhìn hắn:

- Ta sợ chết! Lại càng sợ phải giết người!

- Người sợ giết người, sao còn giết nhiều người như vậy?

Tư Đồ Thạch nhếch môi cười nhạt:

- Ta sợ giết người, chẳng hề muốn giết người. Nhưng sống trên thế gian, trong mười việc phải làm, bao giờ cũng có tới bảy tám việc là mình không mong muốn. Huống hồ chính vì sợ giết người, nên ta giết người càng đặc biệt nhanh. Giống như một kẻ sợ ma, nếu buộc phải đi qua bãi tha ma, nhất định sẽ đi rất nhanh!

Thiếu niên lại ngẫm nghĩ một hồi nữa rồi nói:

- Hành Khổ nói rằng trong số những thủ hạ của chủ công thì người tuy giết người nhiều nhất nhưng lại là kẻ còn nhiều chất "con người" nhất. Hôm nay nghe người nói chuyện, ta biết lão đã lầm...

Tư Đồ Thạch thoáng giật mình, thanh đao trên tay chực rơi xuống, ông ta ngược cặp mắt đại đại lên nhìn thiếu niên, lạc giọng hỏi:

- Người nói sao?

Thiếu niên nhếch môi cười nhạt:

- So với Quỷ Diện Phật, người còn "ma quỷ" gấp mười lần.

Tư Đồ Thạch vẫn hỏi lại:

- Người nói gì?

Thiếu niên lạnh lùng nói:

- Hành Khổ chẳng qua là một lão tăng già khú đế, lão chỉ có quỷ diện chứ không có ma tâm. Lão làm sao hiểu nổi con quỷ trong lòng người?

Hắn tự trở vào ngực, nói tiếp:

- Hiểu được ma tâm chỉ có ma tâm!

Tư Đồ Thạch chợt chớp lấy lưỡi đao, miệng rít lên:

- Câm mồm! Không được nói nữa!

Thiếu niên ngửa mặt cười lớn:

- Ha ha, giết chết ta người có dễ chịu hơn được chút nào không? Con quỷ mà người đang áp chế trong lòng chẳng phải sẽ càng trường lớn lên hay sao? Ta cũng thấy lạ, bao nhiêu năm như thế tại sao "nó" còn chưa nuốt chửng người?

Tư Đồ Thạch chồm lên, thanh đao bổ xuống đầu thiếu niên, nhưng lão chợt khựng lại khi lưỡi đao còn cách trán thiếu niên chừng ba tấc. Khuôn mặt lão trở nên nhăn nhúm như đang chịu đựng nỗi thống khổ ghê gớm vô cùng. Lão lắp bắp:

- Ta không thua đâu... Nhất định sẽ không thua đâu...

--- o0o ---

Lời tác giả: *Tại hạ cho thiếu niên Tiểu Tinh xuất hiện là để chuẩn bị cho bộ truyện kế tiếp. Sang phần **Ma Tâm**, Tiểu Tinh sẽ không còn vai trò gì nữa.*